

Ur **Ett Drömspel** av August Strindberg.

Sju år har jag gått här!

Sju gånger trehundra sextiofem gör mig två tusen fem hundra femtiofem.

Och den här dörrn har jag sett på. två tusen femhundra femtio fem gånger, utan att komma underfund med vart den bär! Och den där blomman som ska släppa in ljus... åt vem ska den släppa in ljus? -Är det någon därinnanför? Bor det någon där?

Det ser ur som en skafferidörr som jag såg när jag var fyra år och en söndagseftermiddag följde med Jungfrun bort! Bort till andra familjer, till andra jungfrur, men jag kom aldrig längre än till köken ; jag har sett så mycket kök i mina dar, och skafferierna var alltid i farstun, med borrade runda hål och en blomma

Victoria! Hon kommer väl inte ut någon annan väg än den här?

Nu måste hon vara här snart! Den där blåa stormhatten där ute! Den har jag sett sen jag var barn...

Är det samma? Jag minns en prästgård, då, jag var sju år. Det sitter två duvor, blåa duvor under den där hatten...men den gången kom det ett bi, och den gick in i hatten...då tänkte jag: Nu har jag dig!

Och så knep jag om blomman; men biet stack igenom, och jag grät...

Är det kväll?

Av alla tecken att döma är sommaren förbi- och hösten nära... Jag ser på linden och stormhatten

Men hösten är min vår... för då måste hon komma.!

Om jag bara fick sova lite...

Denna dörr som inte ger mig någon ro... vad är det där bakom? Något måste det vara...

Ingenting är som jag tänkt mig, därför att tanken är mer än gärningen- högre än saken.

Inte än... men hon kommer snart..